

Chiếc áo mùa đông

Buu Điện

Nhớ lại khi xưa lúc chân ướt chân ráo tới miền đất tạm dung này (Canada), điều vui mừng là được tự do, đoàn tụ gia đình, còn bao nhiêu thứ khác chưa hề nghĩ đến!!! Lòng phấn khởi nhìn ánh sáng bình minh như vừa ló dạng nơi chân trời mới đầy mây xanh cùng nắng ấm!!!

Nhưng sự vui mừng của tôi chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, rồi một cuộc sống mới bắt đầu. Một cuộc sống khó khăn mặc dầu không đói, không khổ, nhưng với hai bàn tay trắng, với đàn con dại, túi thì trống rỗng, tóc đã hoa râm, vì bao năm dài lo nghĩ. Một mảnh đời xuôi ngược đó đây,

cuộc sống không giản dị vì Đông Tây cách biệt, phong tục tập quán, hai nền văn hóa gần như đối chọi với nhau; cố gắng hòa đồng như cá đang lội ngược dòng!!! Nhưng nhìn thấy tương lai đầy hứa hẹn của đàn con, dù cho gian lao cực khổ đến đâu cha mẹ cũng cam tâm gánh chịu, đây là nguồn an ủi vô biên của những bậc làm cha làm mẹ.

Thế là hai vợ chồng tôi cùng quyết tâm bèn chí lèo lái con thuyền đến nơi đến chốn. Nhiều lúc ngậm cay, nuốt đắng, bao nhiêu là thử thách

đang đón chờ; và nhớ nhất là những ngày đông giá lạnh, đồ mặc không đủ ấm, khi đi ra ngoài lại là cả một vấn đề! Xe thì không có, tiện tận

đến nỗi đi xe buýt cũng không dám đi, vì lúc đó một đồng cũng rất quý. Hai vợ chồng tay xách tay bưng khi đi chợ, đi trên tuyết không quen té lên té xuống, thế mà đi không biết bao nhiêu chỗ, vì chỗ nào có bán đại hạ giá là có hai đứa tụi này. Làm sao quên được những bữa cơm đạm bạc nhưng đầy tình thương! Nghĩ lại ông bà ta nói đúng: "Hột muối cắn làm đôi" đầy tình đầy nghĩa còn hơn mâm cao, cỗ đầy.

Nhưng rồi mọi khó khăn đều vượt qua, nhờ ơn trên phò hộ, gia đình tôi sống được những ngày tháng êm ấm...

Định cư một thời gian, các con đều lớn khôn; điều đáng mừng là chúng lo học nhiều hơn là lo chơi... Học hành đỗ đạt xong, chúng bắt đầu tìm công ăn việc làm và đây là ngày sung sướng nhứt trên đời của chúng tôi!

Tôi nhớ mãi mùa đông năm ấy, mà cho đến nay mỗi khi nhớ đến là tôi khóc hồi nào không hay:

Thằng con trưởng có việc làm, lãnh được ít tiền là "làm le" đòi dẫn mẹ đi đó, đi đây,

nào mua sắm, nào đi tắm biển nơi miền Nam Mỹ, để mẹ nhớ lại năm xưa khi còn ở quê nhà..

Bữa nọ, Trời bắt đầu vào đông, nó thấy tôi mặc chiếc áo măng tô cũ gần mười năm về trước mà nó xin cho tôi nơi bà Phước. Nó bảo "mẹ ơi áo đã cũ quá rồi, mẹ bỏ nó đi". Tôi nhìn con bảo "mặc dầu cũ nhưng nó để lại cho mẹ bao nhiêu kỷ niệm khó quên; những ngày đông lạnh cóng xương, không có nó làm gì mẹ chịu nổi với cái lạnh chết người nơi miền Bắc Mỹ này".

Nói thì nói thế, nhưng con rủ đi mua sắm thì vẫn thấy thích; nói đến đi chung với con là đã vui rồi, cũng cái vui mà ngày xưa mẹ thường dẫn con đi mua sắm, nay thì ngược lại.

Chiếc xe đã cũ, xì xẹt chạy không ngon chút nào, khi vui thì chạy đến lúc buồn thì ngừng, lại khạc khói tùm lum, đôi lúc lại còn nằm vạ. Từ nhà đến trung tâm thương mại ngưng không biết bao nhiêu lần, lết được đến nơi là mừng hết lớn. Hai mẹ con dắt nhau tay trong tay, đi dạo hết tiệm này đến tiệm nọ, đây là thói quen của tôi. Đến gần 6 giờ chiều mà vẫn chưa mua được áo. Thường ngày, tôi chỉ biết vào Woolco, trong ấy phần đông cái gì cũng giá \$1.44 và nhiều lúc còn rẻ hơn nữa là khác, và những tiệm bình dân giá rẻ khác mà thôi... còn thằng con thì cứ dẫn mẹ vào những tiệm sang mà từ ngày ở Canada đến nay mình chưa đặt chân tới, đừng nói chi là mua với sắm. Chiều ý con cứ vào xem; vô tình thấy chiếc áo mùa đông vừa đẹp lại vừa trang nhã, tôi bật miệng kêu lên "Chà chiếc áo này đẹp quá!". Tôi lại coi giá, vừa nhìn giá cả là mình lặng thinh đi chỗ khác vì giá quá đắt so với túi tiền của mình. Thằng con hiểu ý mẹ liền lại xem - Áo này đẹp mẹ hử? Có vừa khổ của mẹ không? - Tôi trả lời: "Vừa, đẹp, đơn sơ nhưng mà đắt quá! không có hạ giá, thôi đi con, mình đi về nghe, Trời tối rồi". Vào mùa đông Trời mau tối lắm... Không nói không rằng, nó cầm chiếc áo đến quầy trả tiền. Tôi ngăn cản không chịu mua vì giá đắt; hai mẹ con kỳ kèo mãi. Một bà người Gia nã đại đứng phía sau tôi nhìn hai mẹ con chúm chím cười và hỏi: "phải mẹ cậu không?". Thằng con gật đầu. Bà bảo: "Mẹ cậu có phước quá, có được đứa con như cậu". Nghe bà nói tôi cũng thấy vui trong lòng..

Xong xuôi vụ mua bán tôi cũng thấy vui vui và sung sướng, không phải vì mua được cái áo, mà vì thấy thằng con lúc nào cũng lo và thương

tôi như ngày nào nó còn bé. Cảm động ở cái tình cái nghĩa mà đến giờ này nó còn tồn tại với tôi, và nhớ lại câu mà lâu lâu nó hay lặp đi lặp lại: "Lòng hiếu thảo và sự biết ơn không phải đương nhiên mà có, mà do một sự giáo dục hoàn mỹ mà ra, phải không mẹ?". Được nghe câu nói ấy của nó tôi cũng cảm thấy mát dạ rồi, còn hơn uống mười thang thuốc bổ.

Đến lúc ra về là chiếc xe lại nằm vạ, rồ máy không nổ ráng hì hịt chạy đến gara gần đó. Vừa đến nơi là chủ vừa đóng cửa tiệm, thằng con lại một phen năn nỉ, cuối cùng chủ thông cảm và sửa cho. Lại một phen tốn tiền, tội cái là cậu con này của tôi "tiêu tiền cẩn thận lắm". Tôi nói với con: "Mua được chiếc áo cho mẹ kỳ này đắt quá, tốn biết bao nhiêu tiền!". Nó nói tỉnh bơ: "Mẹ vui và mẹ vừa ý là tốn bao nhiêu cũng đáng giá. Con thấy mẹ vui là con cũng vui lây... Tôi bảo: "chiếc áo có là bao, nhưng đây là tình là nghĩa, là lòng hiếu thảo của con đối với mẹ, mẹ vui là thế đấy". Theo tôi nghĩ, cái của cho nhiều khi không quý bằng cách cho.

Cho đến ngày hôm nay tôi vẫn còn mặc chiếc áo đó, mặc dầu nó đã cũ và phai màu, nhưng tôi vẫn còn thấy thích và cứ muốn mặc nó mãi, dù tôi đã có chiếc áo khác cũng khá xinh xinh.

Mùa đông đứng trước tủ áo, đôi lúc nhìn qua nhìn lại rồi cuối cùng cũng lấy nó mặc vào, mặc dầu nó không còn hợp thời trang. Đối với tôi nó ẩn chứa bao nhiêu kỷ niệm khó quên, tình mẹ con mà tôi ấp ủ bấy lâu nay, và tôi chỉ mong nó còn sống mãi nơi tim tôi cho đến hơi thở cuối cùng.

Đối với tôi trên đời này không có gì quý báu cho bằng tình mẹ thương con, tình con yêu kính cha mẹ, mà tiền muôn bạc vạn cũng không thể mua được.